

เขาห้ามผมทำ แต่ไม่ห้ามผมคิดตอนที่ 5 : การศึกษาภาคบังคับ คุณภาพต้องเท่าเทียมกันทั่วประเทศ

นำเสนอเมื่อ : 23 ก.ค. 2558

ดร.รังสรรค์ มณีเล็ก ได้โพสต์บนเฟซบุ๊ก **ดร.รังสรรค์ มณีเล็ก** ในหัวข้อ เขาห้ามผมทำ แต่ไม่ห้ามผมคิดตอนที่ 5 : "การศึกษาภาคบังคับ คุณภาพต้องเท่าเทียมกันทั่วประเทศ" มีเนื้อหาที่น่าสนใจ ดังนี้ครับ

เขาห้ามผมทำ แต่ไม่ห้ามผมคิด

ตอนที่ 5 : การศึกษาภาคบังคับ คุณภาพต้องเท่าเทียมกันทั่วประเทศ

.....

เรารับรู้รับทราบกันโดยทั่วไปนะครับว่าโรงเรียนในประเทศไทยของเรา นั้น คุณภาพแตกต่างกัน (ผมขอกล่าวเฉพาะโรงเรียนของ สพฐ. นะครับ)

และมีคนพยายามพูดปลอบประโลมผู้ปกครองเวลาลูกเข้าโรงเรียนดี เด่น ดังไม่ได้ ว่าเรียนที่ไหนก็เหมือนกัน ก็เป็นโกหกคำโตที่ไม่เคยมีใครเชื่อถือเลยความจริงเราก็ไม่ได้นั่งนอนใจในการพัฒนาคุณภาพโรงเรียนนะครับ เราพยายามหลากหลายวิธีการ เช่น โครงการนำร่องต่างๆ แต่พอเรานำร่องแล้ว ได้ผลแล้วสำหรับโรงเรียนทดลอง แต่เราขยายผลซ้ำ

เรามีโรงเรียนอนุบาลประจำจังหวัด ประจำสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา ประจำอำเภอ มีโรงเรียนดีประจำอำเภอ/โรงเรียนในฝัน โรงเรียนดีประจำตำบล และโรงเรียนต้นแบบอื่นๆ อีกจำนวนหนึ่ง รวมๆ แล้วประมาณ 10,000 โรงเรียน แต่ที่แยงกันเขาจริง ๆ มีประมาณ 300 โรงเรียนเท่านั้น โรงเรียนของ สพฐ. มีทั้งสิ้น 30,988 โรงเรียน (ข้อมูล ณ วันที่ 10 มิ.ย. 58) โรงเรียนอีกประมาณ 20,000 โรงเรียน ไม่ได้เป็นโรงเรียนที่เขาโครงการใด ๆ เลย และยังไม่ค่อยได้รับอานิสงส์จากการทดลองโครงการต่าง ๆ

อีกด้วย

ที่พูดมานี้ ผมไม่ได้ต้องการที่จะต่อว่าใคร เพราะผมก็มีเลือดเนื้อเชื้อไขของ ส พุ ฐ. หยิกเล็บก็เจ็บเนื้อเหมือนกัน การที่เรามีโรงเรียนทดลองประเภทต่าง ๆ แลวเราขยายผลซาก็จะเกิดปัญหาความล้ก้ล้นตามมา คุณภาพของนักเรียนก็จะออกมาหลายแบบตามที่เห็นกันอยู่ ความเห็นของผมก็คือ

1. เราต้องเปลี่ยน Mindset ก่อน คือ มีเจตคติที่ดีและเชื่อมั่นว่า โรงเรียนในเมืองกับชนบทห่างไกล โรงเรียนที่เลือกเด็กได้กับเลือกเด็กไม่ได้ โรงเรียนที่อยู่ในชุมชนที่พร้อม กับไม่พร้อม สามารถทำให้โรงเรียนมีคุณภาพดีเหมือนกันได้

2. ปรับมาตรฐานโรงเรียนใหม่ เพราะมาตรฐานโรงเรียนในปัจจุบันนี้เป็นมาตรฐานขั้นต่ำที่เราพึงพอใจ (minimum requirement standard) โรงเรียนผ่านมาตรฐานกันทั่วประเทศ เราก็ยังรู้สึกไม่คอยหาพอใจสักเท่าไรนัก

3. ต้องทุ่มเทสรรพกำลังช่วยเหลือโรงเรียนที่ไม่ผ่านมาตรฐาน หรือด้อยคุณภาพ โดยเน้นเรื่องการจัดการสมัยใหม่ เอาเยี่ยงภาคเอกชน เราคงขอบประมาณมาเพื่อการศึกษาไม่ได้มากกว่านี้อีกแล้ว ดังนั้น เราคงต้องลด ละ เลิก โครงการที่ไม่ก่อให้เกิดมูลค่าเพิ่ม (non value-added) ต่อเด็กของเราแล้วหันมาทุ่มเทให้ถูกจุดดีกว่า

การศึกษาภาคบังคับ เป็นการศึกษาที่เด็กไทยทุกคนต้องได้รับ (ซึ่งมีแนวโน้มจะขยายลงมาบังคับถึงเด็กปฐมวัย) และไม่มีเหตุผลใด ๆ ที่เราจะให้การศึกษาที่มีคุณภาพต่างกันกับเด็กของเรา ตัวชีวิตที่สามารถนำไปสร้างเครื่องมือวัดได้ตรงที่สุดว่าคุณภาพการศึกษาของเราไม่ต่างกัน ถึงแม้ว่าโรงเรียนจะอยู่ในบริบทต่างกันก็คือ คุณภาพผู้เรียน ตัวชีวิตออกมา ๆ ก็คือ จะไม่มีการฝากเด็กเขาเรียน จะไม่มีการเรียกเก็บเงินกินเปล่า (แปะเจี๊ยะ) จากโรงเรียนอีกต่อไป

เพราะไม่มีใครฝากเด็กและไม่มีใครจ่ายเงินแป๊ะเจี๊ยะ
เนื่องจากเรียนที่ไหนก็เหมือนกัน

เมื่ออ่านมาถึงตรงนี้แล้ว หลายคนอาจมีคำถามในใจว่า
"มันจะเป็นไปได้หรือ ผันไปหรือเปล่า" ก็ต้องเชิญท่านกลับไปอ่านข้อ
1 ใหม่ครับ